No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(20) HOOFDSTUK XVI. (Vervolg).

„James," zei het kleine ventje plechtig, „die Wong Li Fu maakt ons belachelijk. Weet je wel, dat de kranten zich nu met de zaak zullen bemoeien. Ik zie de opschriften al: „Een Chineesche bende in Londen aan den gang". „Scotland Yard te slim af geweest." Morgen om dezen tijd zullen ze ons wel aangeraden hebben ons pensioen aan te vragen."

Winter sprong op, en wierp in zijn haast een stoel omver.

„Vooruit," zei hij. „Als die Chinees in Bow Street niet spreken wil, zal ik hem er toe dwingen. Hoe staat 't met dien anderen kerel, die bij de Innesmore Mansions gepakt is?"

„Dat is een Japanner. Hij weet niets, maar is alleen maar voor 't karweitje gehuurd, om een agent in slaap te maken."

„Waar moet je je Chineesche vrienden te spreken krijgen?"

„Ze komen om half drie hier. Zeur niet zoo, je maakt me onrustig. Ik moet denken, denken. Dit is geen kwestie, die op 't politiebureau opgelost kan worden."

„Wat bedoel je toch? Schei toch uit met je eeuwige geheimzinnigheid, of ik zal je met de liniaal er van langs geven."

„Wat is 't toch jammer, dat iemand van jouw afmetingen zoo ongeproportioneerd weinig hersenen heeft! Maar, enfin, ik zal je maar je zin geven. Als we slechts een gedeelte van de bende gevangen nemen, zal de rest zich verspreiden, en zullen zij, elk op zich zelf, nog veel meer gevaar opleveren. Dat zal je misschien nog wel snappen!"

De „groote" en de „kleine" detective hadden 't aan den stok. Dat was een gewichtig teeken. Nooit waren ze zóó gevaarlijk, en nooit zóó fel op 't spoor van hun buit, als wanneer ze uit hun humeur raakten en er harde woorden tusschen hen vielen. In zóó'n tijd leek 't, alsof er aan hun levenslange vriendschap een eind zou komen. Ze keven en gromden als een paar nijdige honden; Winter was net een brommige bulhond, en Furneaux een keffende terrier.

De Hoofdinspecteur stopte nijdig eenige papieren in een la, en gooide zijn sigaar weg, die hij uit had laten gaan. Furneaux haalde weer een ivoren doodskopje tevoorschijn, en ging daarop zitten turen, waarop zijn chef, minachtend snuivend, naar 't raam stapte, en belangstelling voorwendde in het mooie uitzicht op den Theems.

Zoo brachten zij rustig een kwartiertje door, tot een bediende kwam zeggen, dat er twee Chineesche heeren waren om mijnheer Furneaux te spreken.

Zonder een woord te wisselen, gingen ze samen in de lift naar beneden. Voor den ingang stond de grijze auto, waarin de Chineezen gezeten waren. Furneaux stelde den Hoofdinspecteur voor, en ze vlogen naar Bow Street. Daar, in een cel, vonden ze Len Shi, een man met een nijdig gezicht, wiens Europeesche chauffeurslivrei hem vreemd en slordig stond, vergeleken bij de schilderachtige, maar sombergekleurde kleeding van zijn landslieden.

In 't begin behield hij het boosaardige air van niets van iets af te weten, waarmee hij in zijn onderhoud met den officieelen tolk succes gehad had. Furneaux, die het gelaat van den gevangene en de ondervragers gadesloeg, dacht wel, dat er weinig opschiet in de zaak zat. Hij wachtte tot Len Shi ophield met spreken, blijkbaar zéér met zich zelf ingenomen, en hield hem toen plotseling een ivoren doodskopje voor de oogen. De uitwerking was vreemd, en onverwacht. Ongetwijfeld schrok de man zéér, maar hij ging nu in een koppig stilzwijgen volharden.

Winter, die Furneaux in zoo'n scène geheel aanvulde, riep nu tot den bewaker van de cellen uit:

„Boei dien man, en breng hem naar buiten."

Len Shi werd doodsbleek. Hij dacht, dat er in Engeland op dezelfde wijze te werk gegaan werd, als in zijn eigen land, en was waarschijnlijk in 't idee, dat hij onmiddellijk terechtgesteld zou worden.

Ze gingen nu met hun vijven in den automobiel, en den chauffeur, dezelfde met wien Theydon gesproken had, werd bevolen naar Charlotte Street No. 412 te rijden, en het huis langzaam voorbij te rijden, maar er niet op te houden. Hoewel Len Shi beefde van angst, gedroeg hij zich waardig en kalm, tot hij bemerkte, waar de auto schijnbaar op ging houden. Toen zei hij iets met een doodelijk verschrikte stem, en de jutte-koopman, die vloeiend Engelsch sprak, wendde zich tot Furneaux.

„Zeg aan den chauffeur, dat hij om moet draaien," zei hij. „Len Shi zal nu bekennen."

Natuurlijk hadden de detectives geen oogenblik 't plan gehad 't huis binnen te gaan. Als 't waar bleek te zijn, dat 't de plaats van samenkomst van Wong Li Fu en zijn bondgenooten was, zou er dien avond laat een inval gedaan worden. Er was wel eenig gevaar in om het huis op klaarlichtendag te naderen, waardoor de bewoners gealarmeerd zouden kunnen worden, maar er moest iets gebeuren om inlichtingen in te winnen. Het gelukkig toeval, dat de boodschapjongen een lid van de bende uit dat huis in Charlotte Street had zien komen, was zeer bevorderlijk voor Furneaux' plan, om Len Shi's tong los te maken.

Toen hij eenmaal aan den gang was, was Len Shi haast niet meer te stelpen. De anderen stelden alleen maar van tijd tot tijd een vraag, en de detectives moesten zoo goed als ze konden hun nieuwsgierigheid bedwingen tot Len Shi weer veilig en wel in Bow Street achter slot zat.

Toen bracht Winter zijn Chineesche helpers naar een binnenkamer, en deed de deur achter hen dicht.

„Welnu?" zei hij, zich tot den jutte-koopman wendend. De andere Chinees kende maar heel weinig Engelsch, en kon geen geregeld gesprek voeren.

Maar, tot de verbazing en woede van den Hoofdinspecteur, begon de Engelsch-sprekende Chinees met een verzoek.

„Geef mij en mijn vriend die drie ivoren doodskopjes," zei hij.

Behalve dat hij een „l" voor een „r" zei in de meeste woorden — hij sprak van „vliend, „dlie" en „ivool" — sprak hij bijzonder duidelijk en precies uit. Winter begreep hem maar al te goed; zijn gelaat toonde ten duidelijkste, dat hij deze vraag zeker niet verwacht had.

„Waarom?" zei hij.

„Zonder die dingen kunnen we niets doen."

„Wees zoo goed dat nader uit te leggen. Vertel me vóór alles, waarover Len Shi 't zoo druk had. Hij had een boel te vertellen."

„Hij heeft ons van 't lot van onze vrienden in China verteld. Die dingen gaan u niet aan. Wat u wilt, is Wong Li Fu en de anderen — zoowat twintig bij elkaar — in uw macht krijgen. Heel goed. Geef ons die ivoren doodskopjes en breng uw agenten vannacht om één uur naar dat huis in Charlotte Street, en u zult ze vangen, zonder dat er een droppel bloed vergoten wordt."

„Dat is onze zaak, niet de uwe," zei Winter barsch. „Ik kan de heeren niet blootstellen aan persoonlijk gevaar. Wees zoo goed...."

„U begrijpt me niet," viel de jutte-koopman hem in de rede, en hij wendde zich tot den dikken vertegenwoordiger van de politie, alsof hij een lastig kind was, dat 't waarom en waarvoor van een onaangename taak wilde weten. „Wat wilt u beginnen? Het huis door agenten laten omsingelen, de deuren open laten breken, en vechten? U kunt daar al of niet in slagen. Eenige, ja verscheidene van uw agenten zullen zeker gedood worden. Dat hoeft toch niet. Wij willen dat niet hebben. Geef mij die doodskopjes. Mijn vriend en ik zullen er heen gaan; wij zijn niet bang. Komt u maar om één uur, klop zóó op de deur, en wij zullen u binnen laten. Dan kunt u Wong Li Fu en alle anderen gevangen nemen. Er zal niet gevochten worden."

Het gebaar van den Chinees was indrukwekkend, toen hij drie keer op een lessenaar klopte, om als 't ware kracht aan zijn instructies bij te zetten. Het was een vreemd geluid. Hij gebruikte zijn knoken niet, maar kneep de vingers van zijn rechterhand tezamen, en tikte op het hout met zijn lange nagels, die bij zijn ras een bewijs van een goede familie zijn.

„Wij maken alles gemakkelijk en zeker voor u," voegde hij er aan toe, meer bij wijze van overbodig argument, dan omdat een verdere verklaring noodig was. „U zoudt het immers niet prettig vinden als uw plannen mislukten? U wilt er toch wel graag zeker van zijn, dat er een eind gemaakt wordt aan de misdaden van Wong Li Fu? Best. Wij zullen dat doen — mijn vriend en ik. Wij kunnen het huis ingaan. Kunt u dat? Neen. Om één uur zullen wij de deur opendoen, en zullen de Jonge Mandsjou's geheel in uw macht zijn, en kunt u met hen doen wat u maar wilt. Ik beloof 't u, en mijn woord wordt altijd geloofd in de City."

Winter keek vragend naar Furneaux.

„Wat zeg jij er van?" mompelde hij besluiteloos.

„Ik vind het een pracht-plan," was 't onmiddellijk antwoord.

Beide detectives wisten natuurlijk, dat 't een hoogst gevaarlijke onderneming was om een huis binnen te dringen, dat door een stuk of twintig gewapende en wanhopige lieden bewoond werd. Ze vonden 't zelfs nauwelijks verantwoord, om daar kostbare menschenlevens aan te wagen, zoo lang er een uitweg of list verzonnen kon worden om de arrestaties op een andere manier te doen plaats hebben. Vóór zij een inval konden beramen, waarin van de wapenen gebruik zou gemaakt worden, moesten zij de hoogere autoriteiten raadplegen; zelfs zou men ze naar den Minister van Binnenlandsche Zaken voor zóó iets ernstigs verwijzen.

Toch kon Winter 't maar niet met zich zelf ééns worden. Hij schraapte zijn keel, en wist maar niet, wat hij zeggen zou. Haast nooit aarzelde hij zoo. Gewoonlijk besliste hij snel, en ging nog sneller tot een daad over.

„Ik zou wel op uw plan willen ingaan, als u er mij maar wat meer van wilde vertellen," zei hij weifelend, met vragende oogen naar 't vriendelijke, onbewogen gezicht van den Chinees kijkend. „Geloof mij toch, als ik zeg dat ik overtuigd ben, van uw goede trouw, maar ik ben er niet zeker van, dat zelfs u ten volle beseft in wat voor een avontuur u zich gaat begeven. Wong Li Fu heeft al één moord in Londen op zijn geweten. Hij heeft al eenige andere moorden getracht te plegen, en bekommert zich in 't geheel niet over de gevolgen. Hoe kan ik er eenigen waarborg van hebben, dat u tweeën niet zijn volgende slachtoffers zullen zijn? Hij is iemand, die nog een soort galgenhumor heeft ook. 't Zou wel eens kunnen gebeuren, dat wij om één uur het huis in Charlotte Street binnen gingen, en daar uw lijken vonden met labels er aan vastgebonden en ivoren doodskopjes er aan vast gehecht."

„Dat zal niet gebeuren," was 't ernstig antwoord.

„Als ik toestem, om hoe laat bent u dan van plan er heen te gaan?"

„Om ongeveer middernacht."

„En wenscht u, dat de politie de geheele buurt dan een uur lang met rust laat?"

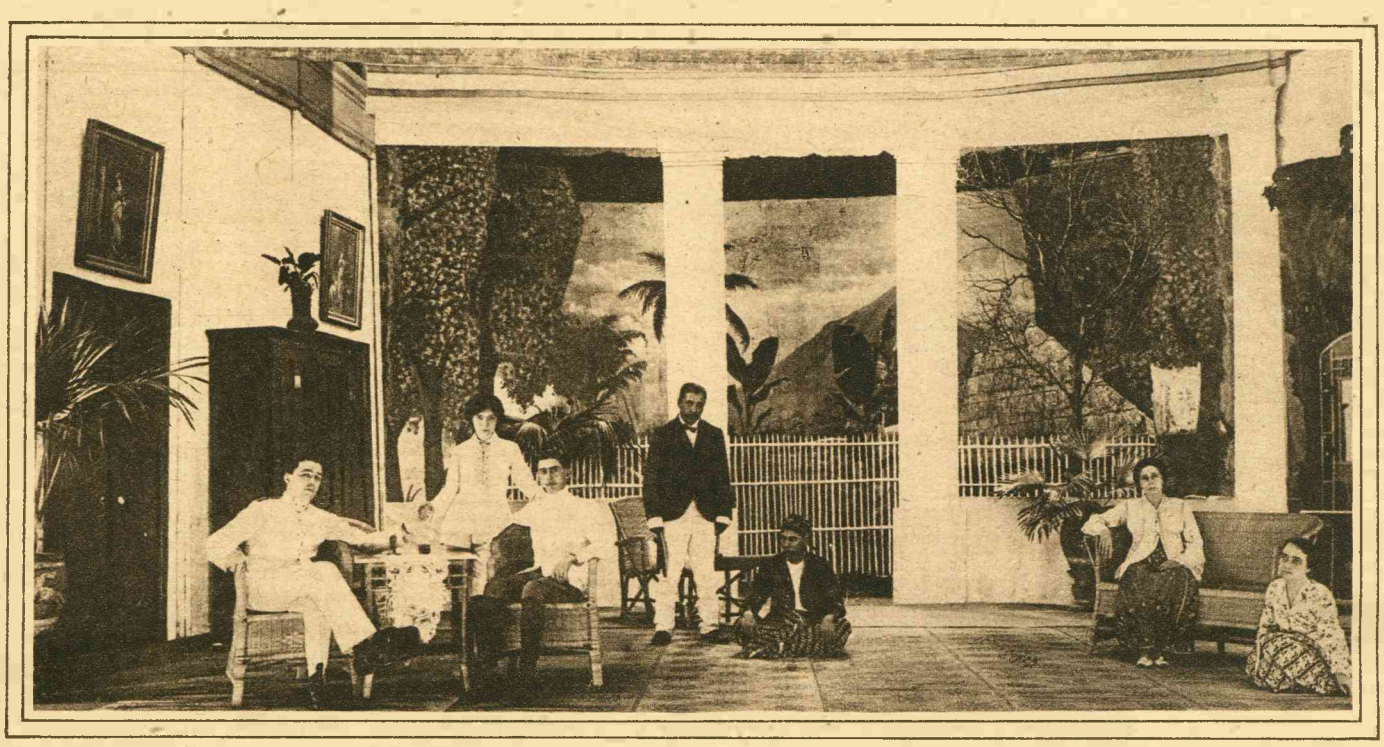
„Niet, tenzij u dat wilt. Als dat 't geval is, kunt u de beide uiteinden van de straat laten afzetten, en iederen Chinees, die uit No. 412 komt, arresteeren, maar laat u dan zij, die naar 't huis toe gaan, door."

„Bedoelt u dat anderen — vrienden van u — daar naar toe zullen gaan?"

„O, ja. Wij zullen de Jonge Mandsjou's overweldigen door ze onverhoeds aan te vallen. We zullen rustig te werk gaan, maar we zullen geen fouten begaan. U bent het, die zich aan een fout schuldig zult maken, als u onze hulp niet aanneemt."

Toen gaf Winter eindelijk toe, maar niet van ganscher harte. Het deed hem onaangenaam aan te hooren, dat de Londensche politie een troep Mongoolsche schurken niet de baas kon worden, maar toch moest hij toegeven, dat hij niet graag eenige van zijn beste agenten zou opofferen om het huis met geweld te bestormen.

„Best," zei hij. „Geef de doodskopjes aan, Furneaux.

FABRICIUS' „SONNA" TE SOERABAIA.

Den 17en Maart l.l. is te Soerabaia de eerste opvoering gegeven van het Indisch tooneelspel in drie bedrijven „Sonna" van Jan Fabricius. Onder leiding van Mevrouw H. van den Steen gaven de verschillende dames en heeren dilettanten, die hun welwillende medewerking verleenden, zeer verdienstelijk spel te zien. Op de foto van links naar rechts: Bartholomeus Velsen - Frans Hoffman; Njo - Claartje Gross; Julius Overdiep - Van Doornere; Matuparisa - Soesman; Ario Prawiro - Heyneman; Sonna - Mevr. Soesman; Niti (lijfmeid van Sonna) - Mej. Abell.